

Iz sodno-zdravniške prakse.

Piše med. dr. Fran Zupanc.

(Dalje.)

Ad c. Težka poškodba. Ker zakon nikjer določno ne pove, kaj je razumeti pod „težko poškodbo“, in ker izraz „težka poškodba“ in „težka telesna poškodba“ pomeni običajno jedno in isto, ni se čuditi, ako nastanejo pri tolmačenji navedenih zakonskih izrazov mnogobrojne težave. Tem ognemo se vsaj nekoliko, ako oznamenimo z izrazom „težka telesna poškodba“ skupni pojem hudodelstva, o katerem govori § 152. kaz. zak., da razumemo torej pod „težko poškodbo“ samo tako poškodbo, katero treba kot tako smatrati uže zgol z zdravniškega stališča, torej brez ozira na dobo po njej provzročenege motenega zdravja, oziroma oviranega poslovanja.

Sicer tudi zdravniku ni lahko vedno na tanko določiti meje med lahko in težko poškodbo; ker pa pomeni običajno izraz „težek“ isto kar „važen“, izhaja odtod z ozirom na zvezo § 152. kaz. zak., dalje z ozirom na to, da se v tem paragrafu „težka telesna poškodba“ stavi v jedno vrsto z 20-dnevnim motenjem zdravja in tako dolgo trajajočo nezmožnostjo za posel, kakor tudi z omotenjem duha, da smemo „težkimi poškodbami“ smatrati le take, katere so provzročile ali važno, četudi le kratko dobo trajajoče motenje zdravja, ali pa važne stalne nasledke. No, da se pa tudi izraz važen ne da povse omejiti, učijo nas izkušnje; ne pripeti se namreč redkokrat, da označi več zdravnikov raznovrstno jedno in isto poškodbo.

Herbst komentuje tako poškodbo za težko, po kateri je bil prizadet in moten v svojih funkcijah za življenje važen ustroj (organ), ali pa če jej je sledila izguba ali nerabnost poškodovanega, celovitosti (celokupnosti) človeškega telesa potrebnega telesnega dela. Hofman ne strinja se povse s to definicijo, rekše z nje prvim delom; da označimo namreč kako poškodbo za „težko“, to ni zavisno v prvi vrsti od važnosti prizadetega ustroja, pač pa je zavisno od tega, kako — rekše koliko — je poškodovan dotični ustroj, oziroma v koliki meri so motene funkcije. Ker je namreč pred vsem drugim odgo-

voriti treba na vprašanje „ali lahka ali težka poškodba“, niso nam mari toliko posledice, katere bi bile lahko nastale vsled poškodbe, kakor one, ki so v istini nastopile; s prvo eventualiteto pečali se bomo še-le takrat, kadar v poštev pridejo v konkretnem slučaju okolnosti, naglašane v § 155. kaz. zak. lit. a. Povse jasno je tudi nadalje, da vsakemu motenju funkcije, četudi zelo važnega ustroja ni moči priznati težkega značaja; tako n. pr. gotovo moti zrnce peska v očesu funkcije prav važnega čutila, a vender ne bode nihče te poškodbe za „težko“ smatral; pripeti se, da omedli kedo vsled prav neznatne poškodbe, no tudi v tem slučaju ni govora o „težki poškodbi“, da še celó pri pretresenji možganov je treba razlikovati, ker tudi táko, četudi samo trenotek trajajoče motenje funkcij provzročijo lahko zgol lahki insulti n. pr. zaušnica itd.

Da nam bode sploh moči označiti poškodbo za „težko“, jemati moramo časih v poštev tudi ne le samo neposredno po poškodbi provzročenih znamenj, nego šele pozneje nastopile slučajnosti. Vselej, kadar ni povse jasen težki znak poškodbe, ne bode odveč pretehtavati, niso li morebiti vsled poškodbe prvotno ali pa drugotno provzročena znamenja taka, da je moči staviti njihovo važnost v jedno vrsto z onimi v § 152. kaz. zak. kot znaki „težke telesne poškodbe“ navedenimi posledicami poškodb, namreč z najmanj 20-dnevnim motenjem zdravja ali tako dolgo trajajočo nezmožnostjo za posel ali omótenjem duha; primera, katera pomaga časih zdravniku iz težavnega položaja, težavnega vsled nejasnega zakona.

Obtežujoče okolnosti §-a 155. kaz. zak.

Zakon navaja te-le:

Lit. a. „Ako se pa, dasi tudi sama na sebi lahka poškodba s takim orodjem in na tak način započne, da je z le-tim navadno združena smrtna nevarnost, ali ako se drugače izkaže namen, učiniti kak v § 152. naveden hud nasledek, če je tudi ostalo samo pri poskusu.“

V semkaj spadajočih slučajih odgovoriti treba na dve vprašanji: 1. Je-li bilo dotično orodje tako, katero navadno provzroč

smrtno nevarnost? — in 2. je-li bilo to tako uporabljeno, da iz tega navadno izhaja smrtna nevarnost?

Kar se tiče prvega vprašanja, ne gre za to, je-li sploh moči z dotičnim orodjem učiniti smrtno nevarnost, ampak za to, ima li orodje tako svojstvo, da je mogel in moral oni, kateri ga je uporabil, znati uže po svojstvih orodja, da z uporabo njegovo spravi človeka v smrtno nevarnost. Semkaj ne spada torej samo vsekoliko orodje, katero je navlašč izdelano za moritev (orožje v ožjem pomenu, kateremu treba razun raznovrstnih strelil, bodal itd. prištevati takozvane „*Todtschläger — Life presever*“), ampak tudi orodje, katero je sicer izdelano za mirne namene, ki se pa vender lahko in se v istini tudi uporablja kot zelo nevarno orožje n. pr. žepni noži, topori i. t. d. Brez dvojbe prištevati treba semkaj tudi orodje čisto drugih vrst, ako ima taka svojstva, da vsak razumen človek lahko takoj izprevidi, da je ž njim, ako ga na gotovi način uporabiš, združena smrtna nevarnost. (Tako se ne bode nihče obotavljaj, kadar ima s poškodbo na glavi opraviti, katera je bila storjena n. pr. s precej debelim železnim drogom, to orodje smatrati kot tako, s katerim je združena navadno smrtna nevarnost. Drugoč, ko je nekdo par kilo težak kamen vrgel iz ulice skozi zaprto okno v sobo in tako slučajno na postelji ležečega na glavi težko poškodoval, izrekli so zvedenci čisto prav, da takega kamena ni smatrati smrtno nevarnim orodjem. Tudi nožev in drugega zašiljenega orodja smatrati ne moremo brezpogojno za smrtno nevarno orodje. Postopač, doveden ravnokar v prisilno delavnico, sunil je usmiljeno sestro z žepnim nožem ter jo tako neznatno na čelu ranil. Dotični nož je bil skrhan in sploh zelo pomankljiv; 5 cm dolga skrhana ostrina rahlala je zelo v ročaji, nekdanji rt ostrine bil je tumpast in zaokrožen. Oziraje se na to izrekli so zvedenci, da dotični nož ni tako orodje, da je z njegovo uporabo združena navadno smrtna nevarnost.)

Pri drugem vprašanji, je-li namreč za smrtno nevarno spoznano orodje uporabljeno bilo na tak način, da se s tem navadno dovede smrtna nevarnost, treba se ozirati isto tako na smér sunka, kakor tudi na silo, s katero je bilo orodje uporabljeno. Temu vprašanju pritrdimo takrat, kadar je bil sunek, udarec, bodež i. t. d. naperjen na take ustroje, o katerih vsakdo zna, da

so neobhodno potrebni v življenje, tako n. pr. na glavo, vrat, prsi, trebuh; tu se ne bomo ozirali samo na mesto, kjer je poškodba, ampak tudi na smer rane v globočini in sploh na taka znamenja, iz katerih je lahko sklepati na prvotno smer sunkovo, udarčevo i. t. d.; prezirati pa pri tem ne smeš, da je bilo morebiti orodje odklonjeno od prvotne smeri, da je bila torej vsled odklonitve zaprečena smrtnonevarna poškodba, ali pa tudi narobe, da je namreč prvotno na življenju nevažne ustroje namenjeno orodje zadobilo to smer še-le vsled odklonitve. Prvo pripeti se večkrat in sicer tako, da napadenec odvrne udarec ali sunek, da se pravočasno umakne, ali pa tudi tako, da izpodrčne orodje, bodisi na kosteh, na rebrih i. t. d., bodisi na trdih rečeh, ki spadajo k obleki, ali ki so bile slučajno na prizadetem mestu n. pr. gumbi, zapone, razne reči v žepih i. t. d.

Da je bilo orodje rabljeno z gotovo silo, sklepaš lahko dostikrat iz svojstva dotične poškodbe, ako je n. pr. prodrlo kosti i. t. d., dostikrat pa treba uvaževati reči, katere je moralo orodje prodreti, predno je prišlo do golega, ali reči, katere so orodju zabranile nadaljnji prodér.

Iz zveze lit. a) § 155 kaz. zak. izhaja uže samo po sebi, da je moči gori navedeno vprašanje staviti isto tako pri težkih, kakor pri lahkih poškodbah, da še celo takrat, kadar ni nastala nikaka poškodba.

Lit. b). „Ako je iz poškodbe nastopilo motenje zdravja ali nezmožnost, opravljati svoj poklic najmanj za 30 dnij.“

Razmotrujočim navedene okolnosti, ozirati se je nam na ista načela, o katerih je bil govor pri § 152 kaz. zak., oziroma pri 20dnevnem motenju zdravja in nezmožnosti za poklic.

Lit. c). „Ako je bilo dejanje združeno s posebnimi mukami za poškodovanca.“

Tukaj nima zakon v čislih muk, katere je moral kedo prestati daljšo dobo po poškodbi n. pr. vsled vnetja ali vsled mučnih operacij, katere je trebalo zvršiti; zakon misli tukaj samo na take muke, katere so bile z dejanjem, torej takrat združene, kadar se je uprav vršil zločin. Ker govori zakon o posebnih mukah, ni nam torej tukaj misliti na bolečine, ki se uže redno družijo z vsako poškodbo, pač pa na take bolečine, ki so nastale vsled

ponovljenega poškodovanja, zvezanega z namenom, da se bolečine množijo in podaljšajo.

Lit. e). „Ako je težka poškodba postala smrtnonevarna.“

Ta določba kaj lahko spravi sodnega zdravnika v zadrego. Po Hofmanu treba se tukaj držati strogo besed zakonovih; označili bodemo torej samo tako poškodbo za smrtnonevarno, vsled katere so se pojavili smrtnonevarni nasledki, to je vsled katere so bila provzročena taka znamenja, da se je bilo bati za življenje poškodovančeve. Kadar ni takih pojavov, takrat pač ni pravega povoda, smatrati poškodbe za smrtnonevarno, četudi je bil prizadet življenju neobhodno potreben ustroj; pojem „smrtnonevarne poškodbe“ tirja namreč vsekakor tudi take pojave. A niti ob takem tolmačenju ne ogne se sodni zdravnik vsikdar zadregam; pojem „smrtnonevaren“ je vsekakor preveč raztezen, vrhu tega se pa tudi ne da natanko določiti, katere pojave bolezni treba smatrati za smrtnonevarne.

V obče voditi mora tukaj zdravnika izkušnja, katero si je drugod pri bolnikih pridobil; označil bode poškodbo samo takrat za smrtnonevarno, ako so nastopili znaki bolezni, po katerih se je bati uže po izkušnji, da preti smrtni izid.

Obtežujoče okolnosti § 156. kaz. zak.

§ 156. kaz. zak. navaja tiste stalne posledice poškodbam, zaradi katerih je odločena najvišja kazen, težka uječa od 5 do 10 let.

Takih navaja zakon:

Lit. a). „Izguba ali trajno oslabiljenje (oslabeledost) govora, vida ali sluha; izguba rodilne zmožnosti, očesa, lehti ali roke, ali pa drugo očitno pohabljenje¹⁾ ali skaženje (onespodobljenje).²⁾“

Izguba ali trajna oslabeledost govora (besede).

Vsakdo zna, kaj je razumeti pod izgubo govora; odveč bi bilo torej tukaj to razmotravati. Pomišljali ne bodemo, bi li še tedaj o izgubi govorili, ako je dotičnik še zmožen z naporom nerazumno

¹⁾ *Verstümmelung.* ²⁾ *Verunstaltung.*

brbljati. Toda jako je raztezen pojem „oslabelost govora“; vsekakor nima zakon tukaj v čislih neznatno motene besede, katera n. pr. izhaja od izgube prednjih zob i. t. d., nego ozira se zakon samo na važne ovire pri govorjenji, katere nastopajo vsled neposredne poškodbe glasotvornih ustrojev¹⁾ (razširjene poškodbe jezika, nebca, sploh ustne dupline, posebno pa jabolka) in nadalje vsled poškodbe onih čutnic, ki so v tesni zvezi s tvoritbo glasa, osobito živca jezičnih mišic²⁾ in vračajočega se živca.³⁾ Prof. Hofman je opazoval tak slučaj. Kmetski fant, s poprej krepkim in zelo nizkim glasom, sunjen je bil z nožem v vrat in sicer na notranjo stran desne mišice kimalke⁴⁾ tako, da je bil dušnik okoli 3 ctm. pod desno polovico kolobarčastega hrustanca⁵⁾ predr. Da ni imel poškodovanec prve dni potem niti glasu, no temu čudil se ni nihče, saj bil je dušnik otvorjen. A tudi pozneje, ko se je uže rana zacelila, govoril je dotičnik zelo težavno in hripavo. Po preiskavi dušnika z zrcalom dokazalo se je, da je ohromela desna glasotvornica.⁶⁾ Hofman sklepal je na poškodbo vračajoče se čutnice in akoprem ni zanikaval, da se utegne polagoma to stanje še nekoliko zboljšati, smatral je vender to za stalno oslavljenje govora.

Zanimivo je tudi to, da večkrat nastane vsled poškodbe možganov, osobito spodnjega čelnega (čelesnega) in gorenjega sénčnega zavoja⁷⁾ nezmožnost govorjenja (*aphasia*). Celo vrsto takih slučajev sestavil je Bonafont. Tudi Clarus opisuje pri otrocih pet slučajev aphasije, ki so nastopili vsled poškodb na glavi; med njimi sta dva popolno ozdravela.

Konečno je treba še opomniti, da lahko provzroči tudi hud strah izgubo ali pa oslavljenje besede.

Vselej treba pretehtavati, kako, rekše koliko je moteno govorjenje, osobito pa to, je-li smatrati izgubo ali oslavljenost govora za trajno, ker samo tedaj moči je podvrstiti poškodbo §-u 156, a. Vsekakor postopali bodemo pri tem vsikdar zelo oprezno; utemeljeno je namreč uže v naravi patologiških procesov, ki so skoraj vedno vzrok motenju govora, da se le polagoma vrača prejšnji stan.

1) *Lautbildende Organe.* 2) *Nervus hypoglossus s. loquens* 3) *N. recurrens.*

4) *Kopfnicker, m. sternocleido mastoideus.* 5) *Ringknorpel.* 6) *Stimmband.* 7) *Windung.*

Izguba ali trajna oslabeledost vida.

Ta določba izražena ni povse srečno, ker jo je moči obrniti samo na izgubo ali oslabeledost obeh očes, in vender moramo pod njo vvrstiti uže uničenje ali pokvarjenje vida samo na enem očesi. Pripoznati je namreč zgolj z zdravniškega stališča, da je vid uže takrat zelo oslabeledjen, ako je jedno oko pokvarjeno. Sicer pa tudi pravniki tolmačijo jednako to določbo, in v zadnjem času dokazala se je istinitost takega tolmačenja tudi s tem, da novi načrt kaz. zak. smatra za „teško poškodbo“, bodisi da je vsled nje ginil vid na obeh očesih ali pa samo na enem očesi. Ker stavi zakon oslabeledost vida v jedno vrsto s popolno izgubo tega čuta, kakor tudi z drugimi v § 156 kaz. zak. navedenimi težkimi posledicami, umevno je, da smemo semkaj prištevati samo take slučaje, kadar je vid prav zelo omejen.

Izguba ali trajna oslabeledost sluha.

Akoprem ni dvomiti, da vsled izgube sluha na enem ušesi splošno oslabeled ta čut, pripisavati vender ni moči tej izgubi take važnosti, kakeršno izgubi vida na enem očesi. V čislih ima zakon vsekakor ta čut kot celoto in tudi v novem načrtu govor je samo splošno o sluhu; nikjer se ne dela razlika med sluhom na enem ali obeh ušesih, kakor se je za vid zgodilo. Govorili bodemo tudi tukaj o „oslabeledosti sluha“ po smislu zakona samo takrat, kadar je posluh znatno pokvarjen. V dvomnih slučajih pa bodemo samo lahko razložili, koliko so motene funkcije dotičnega čutila; tako prepustimo sodniku, oziroma porotnikom ali hočejo vvrstiti konkretni slučaj pod alineo *a* §-a 156. kaz. zak. ali pa ne.

Izguba roditelne (zarodne) zmožnosti.

Zakon govori tukaj samo o izgubi roditelne zmožnosti, ne pa tudi, kakor pri govoru, vidu in sluhu, samo o trajni oslabeledosti te zmožnosti. Ako nadalje ne razlikuje zakon izgubljene zmožnosti spoja (zvrševanje poltnega združenja),¹⁾ zmožnosti oplodbe²⁾ (oplojevanja), oziroma spočetja,³⁾ vender ni dvomiti, da treba izgubo katere teh zmožnostij koli označiti za izgubo roditelne zmožnosti.

¹⁾ *Potentia coeundi.* ²⁾ *Befruchtungsfähigkeit.* ³⁾ *Conceptionsfähigkeit.*

Kakor znano, pripeté se take poškod be primeroma le redkokrat, vidimo jih največkrat še pri moških, katerih spolovila¹⁾ so pri tepežih in sirovih burkah dostikrat predmet napada; no pa še tukaj nahajajo se le izvanredno take poškodbe, za katerimi (kakor n. pr. izgubo rodnika,²⁾ mude, obtolčenjem mod i. t. d.) prihaja izguba rodilne zmožnosti. Hofman pripoveduje, da je nekoč mlademu možu njegova prejšnja ljubica rodnik čisto odrezala; samo po sebi je razumno, da je bila ta poškodba kot takšna označena, ki je provzročila izgubo rodilne zmožnosti. Še redkeje pripeti se ženskam, da bi izgubile vsled poškodbe rodilno zmožnost. Taka izguba nastati bi mogla tedaj, ako bi se raztrgana ali drugače zelo poškodovana rodnica³⁾ zarasla pozneje zelo razširjeno in neozdravno. Casper Lieman pripoveduje to-le: Mlado deklico napadli so trije hlapci ter jej tako, da so s prsti v rodnico vrtali in jo potem s peskom in kamenjem nagatili, raztrgali presredk⁴⁾ in ustje rodnice⁵⁾ tako zelo, da se je globoka rana dolgotrajno gnojila, a zacelila se še-le vsled plastične operacije, zapustivša zvlačen in razširjen obrunek na presredku. Casper izjavil je pri razpravi, da je deklica sicer še zmožna poltno se družiti in tudi spočeti, da je pa vsled poškodbe izgubila rodilno zmožnost; porodilna zmožnost (porodilnost),⁶⁾ katera je gotovo zelo važnega pomena za žensko plodovitost⁷⁾; trpela je namreč tukaj zelo: pri prvem porodu raztrgal bi se skoraj gotovo obrunek na presredku, a na to bila bi potem ona za vse življenje hudo popačena.

Izguba učesa, lehti ali roke ali očividno pohabljenje
ali popačenje.

Akoprem razumemo navadno pod pohabljenjem izgubo celih udov, moremo venderle pod ta pojem po smislu § 156 lit. a kaz. zak. vvrstiti le izgubo važnejših udov telesa ali njegovih večjih delov, osobito okončin, ne pa uže tudi izgube n. pr. jednega prsta ali pa še celo posameznih členov na prstih. Jasno je, da bodemo govorili o pohabljenji v smislu zakona tudi uže takrat, kadar vsled poškodbe kak ud ni več za rabo (četudi še ni odločen od trupla); izguba rabnosti lehti, roke i. t. d. ima za poškodo-

¹⁾ *Ge-schlechtsorgane.* ²⁾ *Membrum virile.* ³⁾ *Vagina.* ⁴⁾ *Perineum, Mittelfleisch.* ⁵⁾ *Ostium vaginae, Scheideneingang.* ⁶⁾ *Gebärfähigkeit.* ⁷⁾ *Fruchtbarkeit.*

vanca bolj ali manj ist pomen, kakor izguba, rekše popolno odstranjenje teh udov.

Popačenje definuje Herbst kot studno izpremembo človeške podobe, Liemann pa kot neozdravno izpremembo zunajnosti na delu trupla, da ta izprememba nareja na opazovalca neprijeten in studen vtis. Pri pojmu popačenja gre torej prav za prav za hibo na lepoti, ki je preostala vsled poškodbe, zgol torej za estetičen moment; presojevanje tega bi se torej smelo prepustiti mirnim srcem tudi nezdravniku, osobito porotnikom; saj gre v prvi vrsti samo za splošen vtis, ki ga je naredil poškodovanec na opazovalca vsled prestane izpremembe v svoji zunajnosti.

Pohabljenje in tudi popačenje mora biti očitno, ker še-le tedaj ju smemo vvrstiti pod lit. a § 156, kaz. zak. Ni moči baš določiti natanko meje, kedaj popačenje ni več očitno, oziroma, kedaj očitno postane; splošno je priporočati, da dotično osobo presojava oblečeno, a ne slečene, ker le tako je moči uvaževati, je li po poškodbi provzročena izprememba zunajnosti taka, da se na osobi, četudi je opravljena, takoj spozna. Kot primero za očitno popačenje navaja zakon izgubo očesa; v istem smislu označili bodemo tudi izguba nosa, razširjene obrunke na obrazu, ki nastanejo tedaj, če se popariš ali opališ, potem očitno šepanje, preostalo po poškodbah spodnjih okrajnin i. t. d. Presojujoč take posledice, ozirati se nam je nadalje tudi na osobo poškodovančevo. Povse jasno je, da imajo obrunki na obrazu, na lehtih ali prsih dekleta ali mlade žene čisto drug pomen, nego li če so pri možkem, indostokrat ne bodemo se kar nič obotavljali gotove posledice poškodb označiti pri ženskah za očitno popačenje, česar bi ne storili pri možkih. Vrhu tega se nam je, osobito pri posledicah poškodb na obrazu, ozirati na poprejšnje lice, in tako homo obrunke na obrazu mlade osebe presojevali čisto drugače, nego li na obrazu stare ženice ali osebe, katera uže prvotno ni imela baš mičnega obličja.

Lit. b). Vedno bolehanje (hiranje) ali neozdravna bolezen ali omotenje duha brez verjetnega okrevanja.

S tem, da dela zakon te razlike, da ne govori torej splošno o neozdravnih duševnih ali telesnih boleznih kot posebno obte-

žujočih posledicah poškodb, s tem namignil nam je zakon sam, da treba semkaj vvrstiti samo neozdravne bolezni večje važnosti, ne pa splošno vseh neozdravnih bolezij. S pojmom bolehanja ne združujemo običajno samo pojma kronične bolezni, ampak tudi pojem slabosti in onemoglosti, rekše nezmožnosti za vspešno delo in uživanje življenja. Ker govori zakon o trajnem bolehanji, hodi torej semkaj v pošteb samo neozdravno stanje navedene vrste. Kot tako smatrati smemo ohromenje po vsem telesu ali po polovici trupla, katero lahko nastopi po poškodbah glave ali hrbtenjače, ali pa tudi vsled otrovanja; nadalje padavici podobno stanje, potem zoženje dušnikovo ali požiravnikovo, katero nastane vsled (traume) poškodbe v ožjem pomenu ali pa tudi po užitku jedkih tvarin, dalje sečna fistola i. t. d.

Motenje duhá brez verjetnega okrevanja smo razpravljali uže spredaj.

Lit. c). Trajna nezmožnost za poklic. Vse, kar je uže zgoraj bilo povedanega o pojmu „nezmožnosti za poklic“, velja *mutatis mutandis* tudi tukaj; dokaz, da je kedo trajno nezmožen za poklic, ne potrebuje daljšnje razlage.

(Dalje prihodnjič.)

Iz pravosodne prakse.

Civilno pravo.

Realna sodna pristojnost pa privilegovana sodna pristojnost

V ustni redni pravdi c. k. priv. južne železnice na Dunaji proti Pavlu Fr., posestniku v Gorici, in 27 drugovom, med katerimi je tudi c. k. finančna prokuratura v Gradci za vis. erar, — v tej pravdi zaradi pripoznanja lastninske pravice do polovice fruktifikata zaklada, ki je bil najden dne 7. septembra 1881 na Pragerskem, ugovarjala je c. k. finančna prokuratura v Gradci, da c. k. okrajno sodišče v Slovenski Bistrici ni pristojno. Sodišče pa je ta ugovor odbilo in c. k. finančno prokuraturo v Gradci obsodilo, da mora c. k. priv. južni železnici povrniti stroške incidenčne pravde.